

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: A. C.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Plzeň, Na Jíkalce 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 800/2003 - 61 ze dne 27. 10. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1828/VL-16-P13-2002 ze dne 23. 7. 2003, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel svou kasační stížnost výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Konkrétně uvádí, že krajskému soudu lze vytknout, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda ve stěžovatelově případě nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu (tj. pro humanitární azyl). S ohledem na problémy, které stěžovatel ve vlasti měl v souvislosti s pracovním uplatněním, z toho plynoucím existenciálním ohrožením a obecnou tíživou ekonomickou situací v Moldavsku, bylo na místě zvážit, zda mu neposkytnout ochranu před újmou na zdraví, která mu v důsledku výše uvedeného hrozí. Stěžovatel dále poukazuje na fakt, že na území České republiky dosud vede spořádaný život a nepředstavuje pro tuto zemi žádné bezpečnostní riziko, což by rovněž mohlo zakládat důvod pro udělení humanitárního azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout, neboť stěžovatelem uváděné skutečnosti nijak nezpochybňují správnost ani zákonnost napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel svou vlast opustil v březnu 2002 z ekonomických důvodů, neboť tam neměl možnost normálně žít a pracovat. Jelikož je ukrajinské národnosti a v Moldavsku jsou utiskovány národnostní menšiny, nemohl uživit rodinu. Nesouhlasil s komunistickou vládou v zemi a rovněž se obával, že by mohlo dojít ke vzniku konfliktu mezi Gagauzskou autonomií a Moldavskem, kterého se nechtěl zúčastnit. Se státními orgány své vlasti nikdy žádné potíže neměl a byl registrován na úřadu práce. Žalovaný shromáždil informace o zemi stěžovatelova původu, na jejich základě a na základě stěžovatelových výpovědí pak dospěl k závěru, že podmínky pro udělení azylu či vztažení překážek vycestování v jeho případě nebyly splněny. Jak Nejvyšší správní soud dále zjistil z obsahu soudního spisu, stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, ve které napadl rozsah žalovaným provedeného dokazování a závěry, které byly na jejich podkladě učiněny. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a 14 zákona o azylu a pro vztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Krajský soud však stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 19. 12. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 27. 12. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s.ř.s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost je proto přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak

správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí žalovaného pak přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Aplikuje-li Nejvyšší správní soud výše řečené na konkrétní situaci stěžovatele, dospívá k závěru, že v těch limitech, kde soudní přezkum neudělení humanitárního azylu proveden být měl, byl krajským soudem proveden řádně a v přiměřeném rozsahu. Ani krajský soud, ani Nejvyšší správní soud jistě nepopírají, že osobní situace stěžovatele, tak jak byla zjištěna žalovaným a přezkoumána krajským soudem, je vzhledem k obecné situaci v zemi tíživá. Na straně druhé však není patrně natolik zjevně a nesnesitelně tíživá, že by bylo možno hovořit o tom, že by nepřiznání humanitárního azylu bylo způsobeno zjevnou libovůlí žalovaného. Nebyla-li pak zjištěna na straně žalovaného libovůle, postupoval krajský soud zcela správně, když ve svém přezkumu do správního uvážení žalovaného o samotné otázce, zda byly v případě stěžovatele dány důvody hodné zvláštního zřetele, dále nezasahoval a zaměřil tento přezkum pouze na otázky procesní. Úkolem soudu ve správním soudnictví totiž obecně je přezkum pohledem zákonnosti, byť v takzvané plné jurisdikci, a volné uvážení při rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů podle okolností konkrétní věci je vyhrazeno toliko žalovanému. S ním je třeba souhlasit v tomto případě i v tom, že azylová procedura nemůže nahrazovat procedury podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a to jistě ani tehdy, kdy je pro cizince obtížné dostát všem nárokům zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelovo v kasační stížnosti uváděné tvrzení, že vede řádný život a nepředstavuje pro Českou republiku žádné **bezpečnostní riziko**, není z hlediska azylových důvodů relevantní v tom smyslu, že rozhodně nemůže být důvodem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto pochybení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu